

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **O. CH.**, nar. X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Ladislavem Kolačkovským,
se sídlem Opletalova 4, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2019, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadl shora označené rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) a domáhá se jeho zrušení. Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. 5. 2018, č. j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do dne 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

2. Důvodem vydání napadeného rozhodnutí bylo závažné narušení veřejného pořádku žalobcem. Žalobce byl soudy České republiky opakovaně pravomocně odsouzen, přičemž má 5 záznamů v opisu z rejstříku trestů. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 3. 2017, č. j. X, byl odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 24 měsíců a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Podruhé byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 23. 5. 2018, č. j. X, z něhož vyplývá, že pod bodem 1) byl odsouzen pro přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž od uložení souhrnného trestu soud upustil vzhledem k rozsudku č. j. X. Pod bodem 2) rozsudku č. j. X, byl odsouzen pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců za současného vyslovení dohledu. O dalším odsouzení rozhodl opět Okresní soud v Mělníku trestním příkazem ze dne 16. 8. 2018, č. j. X, kterým byl odsouzen pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin. Stejný soud vydal dne 25. 2. 2019 trestní příkaz, č. j. X, kterým byl odsouzen znovu pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že trestní soudy ve svých rozsudcích konstatovaly, že žalobce jednal vždy v úmyslu přímém, žádný z přečinů nekvalifikovaly jako nedbalostní, což je v dané věci podstatné. Závažnost jednání žalobce je spatřována především v opakovanosti jeho jednání a i v tom, že předchozí odsouzení na něj neměla žádný vliv. Žalobce byl během období roku 2017 až 2019 celkem pětkrát pravomocně odsouzen, což je okolnost významná ve věci aktuálnosti jeho jednání. V případě žalobce nelze ani dospět k závěru, že na území již vede řádný život, a to s ohledem na zjištění vyplývající ze zprávy Probační a mediační služby ze dne 26. 6. 2019, ve které se uvádí, že žalobce se střediskem spolupracoval až do 22. 5. 2019, kdy se uskutečnila poslední konzultace. K následnému termínu se již nedostavil a na písemné výzvy nereagoval. Ve zprávě se dále uvádí, že žalobce vykonal celkem 80 hodin obecně prospěšných prací z výměry 200 hodin. Naposledy pracoval dne 1. 2. 2019 a od této doby se k výkonu trestu nedostavuje ani přes výzvy poskytovatele a Probační a mediační služby.
4. K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že ozbrojené střety na východě Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti, nejsou překážkou pro jeho bezpečný návrat do vlasti. Odvolatel pochází z Oděsy a není tedy ani nutné vyhledávat útočiště v jiné části Ukrajiny. V případě žalobce bylo zjištěno, že má na území dvě nezletilé děti. Vzhledem k tomu, že žalobce již dlouhodobě neplní svoji vyživovací povinnost vůči svým dětem a nežije s nimi ani ve společné domácnosti, nelze mít za to, že na území vede takový rodinný život, který je hoden ochrany ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jeho děti nejsou na něm závislé ani ve věci zachování pobytu na území a žijí se svojí matkou.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

5. Žalobce namítá, že sice byl pětkrát odsouzen pro trestný čin, ovšem žádné z odsouzení nebylo nepodmíněné a ani žádné z podmíněných odsouzení nebylo přeměněno na

odsouzení nepodmíněné. To samo o sobě významně relativizuje závažnost jednání žalobce, resp. trestnosti činů, jimiž byl uznán vinným. Neboť v případě, že by skutečně šlo o tak významné přečiny, nepochybně by trestní soudy neukládaly opakovaně podmíněné či alternativní tresty. Ustanovení § 77 zákona o pobytu cizinců navíc vyžaduje nejen opakované a závažné (na)rušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale zároveň se cizinec musí stát nebezpečným tím způsobem, že by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti státu – tato druhá podmínka však v projednávané věci není splněna, resp. žalovaná její naplnění dostatečně neodůvodnila.

6. Žalobce dále namítá, že žalovaný se situuje do role arbitra velmi intimních vztahů, jaké mezi rodiči a dětmi jsou, když toliko z toho, že soudem určené výživné po určitou dobu žalobce nehradil k rukám matky. Žalovaný nic neví o tom, jak žalobce přímo děti materiálně podporoval a citově saturoval. Dále se žalovaný na tuto část kauzy podíval výhradně pohledem namířeným k otci, a to ještě za užití nedostatečně prokázaných výtek. Je ale třeba zaměřit se i na potřeby dětí, které by otce - žalobce nechtěly ztratit z dohledu. Pokud by žalobce byl nucen opustit ČR, už to samo o sobě by mohlo děti bolestně zasáhnout: vždyť je známým mechanismem psychiky, že už prostá blízkost milované osoby a jistota, že tato blízkost je zachována, i pokud by nebyla naplněna přímým kontaktem, je uklidňující; a naopak: dojde-li k ztrátě této jistoty blízkosti, ve fantaziích postižené osoby (zde dítěte) to znamená někdy mnohem více, než k čemu ve skutečnosti může dojít: představy, kam se poděl, co tam s ním bude, koho tam namísto mě potká, doslova dochází k odcizení: proces odcizení je tedy nejen výsledkem faktické ztráty kontaktu, nýbrž probíhá i na symbolické úrovni. Konečně poukázal i na to, že Ukrajina v současné době není zcela bezpečným místem, a to zejména pro muže ve věku 42 let, jelikož věkový průměr obětí konfliktu na Ukrajině je právě v horizontu 40 let a jsou to právě muži kolem tohoto věku, vůči nimž je často ze strany ozbrojených skupin vynucována aktivní či pasivní účast na konfliktu.
7. Žalovaná se ve svém vyjádření ztotožnila se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací v napadeném i prvoinstančním rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Ve věci rozhodoval bez jednání, jelikož účastníci s tímto postupem souhlasili v intencích § 51 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. S žalobcem bylo dne 17. 7. 2018 zahájeno správní řízení ve věci zrušení jeho povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť měl závažně narušit veřejný pořádek.
11. Ministerstvo zahájilo s žalobcem správní řízení, neboť žalobce byl soudy České republiky

opakovaně pravomocně odsouzen, přičemž má 5 záznamů v opisu z rejstříku trestů. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. X, byl odsouzen pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 24 měsíců a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Podruhé byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 23. 5. 2018, č. j. X, z něhož vyplývá, že pod bodem 1) byl odsouzen pro přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku a pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž od uložení souhrnného trestu soud upustil vzhledem k rozsudku č. j. X. Pod bodem 2) rozsudku č. j. X, byl odsouzen pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců za současného vyslovení dohledu. O dalším odsouzení rozhodl opět Okresní soud v Mělníku trestním příkazem ze dne 16. 8. 2018, č. j. X, kterým byl odsouzen pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin. Stejný soud vydal dne 25. 2. 2019 trestní příkaz, č. j. X, kterým byl odsouzen znovu pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin.

12. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že se platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ruší a k vycestování z území České republiky se mu stanoví lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Ministerstvo v odůvodnění odkázalo na shora uvedenou trestní minulost žalobce a rovněž k jeho porušování podmínek dohledu (viz bod 3 rozsudku). Ministerstvo si bylo vědomo, že žalobce má tedy na území České republiky dvě nezletilé děti. Žalobce však s dětmi nežije ve společné domácnosti a podstatná část jeho trestních odsouzení se týkala právě zanedbání povinné výživy jeho dětí, se kterými ani není v kontaktu.
13. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
14. Dne 28. 11. 2019 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, rekapitulované v bodech 1 – 4 tohoto rozsudku.

Posouzení žalobních bodů

15. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Žalobce předně namítá, že § 77 zákona o pobytu cizinců vyžaduje nejen opakované a závažné (na)rušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale zároveň se cizinec musí stát nebezpečným tím způsobem, že by mohlo dojít k ohrožení bezpečnosti státu. Tento výklad je však nesprávný. Z dikce § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že hypotézu tohoto ustanovení lze naplnit třemi alternativními jednáními, oddělenými spojkami „nebo“ či „anebo“ 1) opakované závažné narušení veřejného pořádku, 2) opakované závažné narušení práv a svobod druhých, 3) existence důvodného nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. V případě žalobce došlo dle správních orgánů k naplnění hypotézy § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců první

z uvedených alternativ (opakovaným závažným narušením veřejného pořádku). Argumentaci žalobce, že je nutné zároveň naplnit třetí alternativu (nebezpečí pro bezpečnost státu), je nutno odmítnout, jelikož tento výklad nemá žádné opory v textu zákonného ustanovení.

17. Žalobce dále argumentuje, že jeho jednání, kterým narušil veřejný pořádek, nebylo dostatečně závažné, jelikož nebyl ani jednou uložen nepodmíněný trest odnětí svobody a trestní soudy opakovaně ukládaly alternativní tresty. Tato námitka není důvodná. Podle ustálené judikatury správních soudů „*narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151) a „*v obecné rovině lze vyslovit, že veřejný pořádek zahrnuje vedle norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak logicky může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41). Soud úvodem poznamenává, že judikatura správních soudů v této oblasti se vyvíjela na půdorysu kriminality podstatně závažnější, než je ta páchaná žalobcem (typicky se jedná o drogovou či závažnější majetkovou kriminalitu, kde jsou zpravidla ukládány nepodmíněné tresty odnětí svobody – srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, nebo rozsudky zdejšího soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 54 A 52/2018-60, nebo ze dne 22. 1. 2021, č. j. 54 A 90/2018-53). V projednávané věci je nepochybné, že žádné z jeho jednání by samo o sobě takové závažnosti nedosahovalo (jedná se o jedno poškození cizí věci, jedno ohrožení pod vlivem návykové látky a fakticky jedno neplnění vyživovací povinnosti, byť vyslovené pro navazující časová období třemi trestními rozhodnutími). Nicméně v projednávané věci je rozhodné, že žalobce byl celkem 5x odsouzen v úseku pouhých dvou let, což svědčí o nízké míře respektu k právnímu řádu České republiky. Navíc z jeho jednání nelze vysledovat jakoukoli snahu o nápravu (jeho spolupráce s Probační a mediační službou je přinejlepším nepravidelná a příležitostná, totéž platí o výkonu trestu obecně prospěšných prací – ze zprávy Probační a mediační služby vyplývá, že žalobce vykonal celkem 80 hodin obecně prospěšných prací z výměry 200 hodin. Naposledy pracoval dne 1. 2. 2019 a od této doby se k výkonu trestu nedostavuje ani přes výzvy poskytovatele a Probační a mediační služby). Zároveň soud nemůže nevidět, že společným jmenovatelem jeho problémů je evidentně závislost na alkoholu, nicméně žalobce nijak nedokládá (resp. omezuje se pouze na nepodložené tvrzení), že by se se svou závislostí snažil jakkoliv bojovat (např. pomocí protialkoholní léčby). Pro úplnost soud poznamenává, že není pravdou, že by negativní skutečnosti nešlo dokazovat, jak žalobce v odvolání uváděl. V případě absence závislosti na alkoholu je takové dokazování bezpochyby možné (svědecké výpovědi, krevní testy, etc.) Soud tak shrnuje, že byť jednotlivá jednání žalobce sama o sobě nejsou zvláště nebezpečná, ve svém souhrnu při zohlednění absence úsilí o změnu jeho života již představují závažné narušení veřejného pořádku a odůvodňují zrušení povolení k trvalému pobytu.
18. Pokud jde o otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí, žalobce argumentuje jednak svými dětmi na území ČR a jednak konfliktem probíhajícím na Ukrajině. Jde-li o problematiku dětí žalobce, soud konstatuje, že podaná žaloba je (stejně jako odvolání) zcela obecná a neobsahuje žádná individualizovaná tvrzení vztahující se k rodinné situaci

žalobce. V projednávané věci je nepochybné, že žalobce se svými dětmi nežije a dlouhodobě neplní svou vyživovací povinnost. Lze si tedy jen obtížně představit, že by důvodem pro nezákonnost napadeného rozhodnutí byl zájem jeho dětí, které jsou oběťmi převážné části jeho trestné činnosti. Žalobce přitom ani sám netvrdí, že by se s dětmi nějak intenzivně stýkal, nebo že by jeho vycestování představovalo pro jeho děti konkrétní závažnou újmu – ostatně z výpovědi jeho bývalé manželky v soudním řízení vyplývá, že jeho styk s dětmi je přinejlepším nepravidelný a nepřilíš častý. Pokud tedy žalovaná dospěla k závěru, že jelikož žalobce s dětmi nežije ve společné domácnosti a neplní vůči nim svou vyživovací povinnost, nebude napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce či jeho dětí, soud konstatuje, že toto odůvodnění má oporu ve spisovém materiálu a žalobce neuvedl nic, čím by je zpochybnil. Soud zde znovu zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě uvedl pouze obecná spekulativní tvrzení o dopadu napadeného rozhodnutí na jeho děti bez jakékoli individualizace k jeho vlastní rodinné situaci. Ke konfliktu na Ukrajině pak soud odkazuje na ustálenou judikaturu, podle které na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, aby byl každý civilista z důvodů své přítomnosti vystaven reálnému nebezpečí závažné újmy (srovnej např. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018-53). Žalobce přitom neuvedl žádné skutečnosti, které by tento závěr zpochybnily. Skutečnost, že průměrný věk obětí konfliktu je blízký věku žalobce nijak neimplikuje, že by žalobci něco hrozilo, pakliže se ozbrojených střetů na východě Ukrajiny nebude účastnit.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. Žalobce neměl s žalobou úspěch, a nenáleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšně žalované náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu